

YLÄSALI

2016 2

Tervehdys Tukholman Suomalaiselta Adventtiseurakunnalta



"KAIKILLE TILAA RIITTÄÄ, KAIKILLE PAIKKOJA ON..."

Tukholman Suomalaisen
Adventtiseurakunnan
uutis- ja yhteyslehti

Osoite:

YLÄSALI-lehti
Olof Palmes
gata 25, 1 tr
111 22 Stockholm

Pankkiyhteys:

Stockholms finska
adventförsamling
Plusgiro
19 46 61-5

Tiedonantoihin:
YLÄSALI-lehti

Maksut ulkomailta:

IBAN:

SE8295000099602601946615

BIC:

NDEASESS

Toimituskunta

Ari Laitinen
08-756 80 48

Vieno Piironen
0171-534 02

Riikka Jääskeläinen
riikkajaa@hotmail.com
Sinikka Mäkiwierikko
falcoprofil@bredband.net

Aram Mäkiwierikko
falcoprofil@bredband.net

Taitto

Sinikka Mäkiwierikko

Kansikuva:

Sinikka Mäkiwierikko

Teksti:

Pirkko Halonen:
”Jumalan kämmenellä”

Sähköposti

falcoprofil@bredband.net

Kotisivu:

www.ylasali.se

Kannattaako?

Euroopan kevätsateet tulivat ajallaan, mutta niiden men-tyä maa oli kuin seitsemän-ven vitsauksen jäljiltä, jolloin raekuurot tuhosivat Egyptin viiniköynnökset ja viikunatarhat ja silpoivat kaikki heidän puunsa (Ps. 105:32, 33).

Rakeet aiheuttivat suuria vahinkoja viini-, mansikka- ja sokerijuurikasviljelmille etenkin **Rheinland-Pfalzissa**. Juurineen irronneet puut, maamassat, tulvavirtojen ajamat autot ja muu roina tukkivat kadut monin paikoin. Vedenpinta saattoi nousta muutamassa minuutissa useita metrejä. Jotkut hukkuivat omaan kotiinsa. **Gmündissa** vesimassat imaisivat palloaan pelastamaan lähteneen 21-vuotiaan miehen viemärikuiluun. Häntä pelastamaan tulleelle 38-vuotiaalle palomiehelle kävi samoin. Oliko pallo kahden ihmishengen arvoinen?

Näyttääkseen, että vegaanit pystyvät siihen mihin muutkin, australialainen pariskunta päätti kiivetä jokaisen mantereen korkeimmalle huipulle. **Mount Everestillä**, 15 minuutin päässä huipulta, vaimo uupui. Mies jatkoi tavoitteeseen, mutta yksin se ei tuntunut miltään. Seuraavana päivänä vaimo kuoli vuoristotautiin. Kannattiko näyttö?

On eri asia kuolla pelastaessaan palloa kuin pelastaessaan pallonpelastajaa. On eri asia kuolla rakkaudesta vuoristokiipeilyyn kuin halusta tehdä vaikutus vieraisiin ihmisiin (sitähän kuuluisuus on). Tärkeintä ei siis ole se, *mitä* teemme, vaan *miksi ja kenelle* teemme.

Mutta entä jos ei pysty tekemään mitään eikä olemaan kenellekään mitään? Tai kun se, mihin on kaikkensa panostanut, hetkessä pyyhkäistään pois? Silloin on hyvä tietää: arvomme ei ole elämän suorituksessa, vaan siinä, kenelle kuulumme. ”Elimmepä tai kuolimme, olemme *Herran omat*” (Room. 14:8).

Mooses kuoli vuorella luvattua maata saavuttamatta. Musertava, ennenaikainen loppu Exodus-projektipäällikölle? Hänhän ”oli vielä täysissä voimissaan” (5 Moos. 32:50, 52; 34:7).

Mutta kun ”Herra hautasi hänet” omin käsin (5 Moos. 34:6), Mooses varmasti koki: Herran omana ei ole saavuttamatta jäänyttä päämäärää, keskeneräistä projektia, liian lyhyttä, liian pitkää, mitätöntä tai tarkoituksetonta elämää. Tämä koskee kaikkia Herran omia kaikkina aikoina. – *SM*



KUVA: SINIKKA MÄKIWERIKKO

Paras Pallonpelastaja?

Leikistä tosi iloon

Minua pyydettiin pitämään lyhyt esitelmä kahdesta nuorisokirjaklassikosta, jotka ovat merkinneet minulle paljon. **Eleonor H. Porterin** kirja *Pollyanna* on yksi sellainen. Olin lukenut sen teini-ikäisenä ja sen jälkeen kerran myöhemmin. Mutta vasta nyt se todella säväytti.

Orpo Pollyanna saapuu tätinsä Polly Harringtonin luo, koska ketään muutaakaan sukulaista ei ollut, joka olisi voinut pitää hänestä huolta. Tiukkapipoinen, itseään kristittynä pitävä Polly-täti tajusi huoltajuuden kristilliseksi velvollisuudekseen ja hänellä oli myös luonteenlujuutta täyttää se, joten tyttö sai tulla.

Pollyanna itse oli kasvanut syvästi kristillisessä kodissa. Isältään, joka oli pappi, hän oli oppinut erikoisen leikin – iloitsemisleikin. Sitä Pollyanna leikki kaikkialla, minne hän meni. Siitä hän ammensi voimaa ankaran tätinsä luona ja pikkukaupungin panettelujen, juorujen ja rikkinäisten ihmissuhteiden läpäisemässä ilmapiirissä. Leikin idea oli löytää kaikissa elämäntilanteissa jokin, vaikka kuinka pieni, ilonaihe ja iloita siitä.

Kaupungin pastori oli masentunut. Vaikuttajahahmojen kesken oli tullut riitaa. Riitojen vuoksi myös ompeluseurasta erosi naisia, samoin muutama pyhäkoulun opettaja jätti toimensa. Pollyanna

kertoi pastorille isästään, joka oli löytänyt Raamatusta monia ilotekstejä.

– Ajatella, että Jumala on nähnyt niin paljon vaivaa, että on antanut ihmisille niin monia sellaisia tekstejä! Varmaan hän toivoo, että olisimme useammin iloisia, Pollyanna selitti.

Siitä päivästä lähtien pastori oli Pollyannan iloitsemisleikin valloittama, ja hänen seurakuntansa sai kuulla nyt monia asioita uudesta näkökulmasta. Vähitellen lähes koko kaupunki tuli mukaan leikkiin. Elämä muuttui.

Kun olin lukenut kirjan uudelleen, päätin alkaa iloita siitä pienestäkin, mistä vain voi olla iloinen.

Entä meidän kristillisyytemme? Perustuuko se velvollisuudelle, jota lujaluonteisena täytämme? Tiedämmekö, mikä tuo velvollisuus on?

Ilostta Raamatussa on suurenmoisia tekstejä: ”Te saatte *ilolla* ammentaa vettä pelastuksen lähteestä” (Jes. 12:3). ”*Iloitkaa* aina Herrassa, sanon vielä kerran: *iloitkaa*” (Filip. 4:4). ”Sinä osoitat minulle elämän *ilon*, sinun lähelläsi on ehtymätön *ilo*, sinun oikealla puolellasi ikuinen onni” (Ps. 16:11). ”*Iloitse*, maa! Kohottaa riemuhuuto Herralle! Palvelkaa häntä *iloiten*” (Ps. 100:1, 2)

Mitä sitten onkaan edessämme, koetakaamme Herran avulla löytää siitä ilon aihe, vaikka se pieninkin. Ilontäyteistä kesää!
– *Eeva-Liisa Vihermä*

KUVA: S. MÄKIWERIKKO



Mekö vihaisia?

Joku suomalainen **Rovio** on viime aikoina levittänyt meistä linnuista vihapuheita yli 309 miljoonan euron edestä kaikkialle maailmaan. *Angry Birds* -filmisä meillä toki on syytäkin olla vihaisia, kun laivalastillinen sikoja valtaa alueemme, rellastaa hillittömästi ja varastaa munat

pesistämme hävittääkseen meidät sukupuuttoon. Kai itsepuolustus on sallittua linnuillekin? Mutta että laulummekin olisi vain pesimäpiirin puolustusta on vanhentunutta tietoa. Kysykää vaikka professori **Peter Marlerilta** (1928–2014). Rytmit, melodiat, toistuvat fraasit ja variaatiot, synnynnäiset, itse keksityt ja toisilta opitut, ovat niin hienosti järjestettyjä, että se lyö muusikotkin ällikällä. Näitkö lurittelisimme vain varoittaaksemme, komentaaksemme tai pelotellaksemme lajitovereita reviihirtämme? Mehän laulamme duettoja naapurin isännän kanssa, rouvamme vaihtavat nuotteja keskenään kuin emännät reseptejä, ja muksut matkivat toisiaan huvikseen! Kylläpä se kesti, teidän tieteeltänne, tajuta, että me voimme laulaa pelkästä laulamisen ilosta.

Emännistä puheen ollen: ulkonäöltä erotat herran ja rouvan, äänestä et. Tasa-arvo se olla pitää. – *SM*

Uskontunnustus

Tärkein ensimmäiseksi

”Ennen muuta annoin teille tiedoksi tämän – Kristus kuoli meidän syntiemme vuoksi” (1.Kor. 15:3). Samassa kirjeessään Paavali on aiemmin kirjoittanut: ”Perustus on jo laskettu, ja se on Jeesus Kristus. Muuta perustusta ei kukaan voi laskea” (1 Kor. 3:11). Nämä Paavalin sanat on ehdottomasti ja tarkasti pidettävä mielessä, kun tarkastelemme, mitä hän sanoo tämän jälkeen: ”kukin katsokoon, miten rakentaa” (1 Kor. 3:10).

”Rakennetaanpa tälle perustukselle kullasta, hopeasta, jalokivistä, puusta, heinistä tai oljista, aikanaan tulee ilmi, mitä kukin on saanut aikaan” (j. 11,12). Tässä on lueteltu laaja materiaalivalikoima, arvokkaimmasta halvimpaan. Materiaalin valinnalla on merkitystä rakennuksen käyttöön ja kestävyYTEEN.

Kristilliset yhteisöt ovat kuin rakennustarvikeliikkeitä, joilla on tarjottavana laaja rakennusmateriaalivalikoima. Kaikilla on tarjolla useita tarvikkeita keskustelu- Raamatusta. Niiden ohessa löytyy tarjouksia materiaaleista, joiden alkuperä on epämääräinen.

Rakennuksessa, jossa asun on meneillään julkisivun uusiminen. Edellisessä julkisivun uudistuksessa 1970-luvulla on käytetty sidosaineena terveydelle erittäin vaarallista asbestia. Sen poistaminen

uuden rappauksen ja maalauksen tieltä vaatii ammattiosaajilta tiukkien suojelumääräysten alaisena varovaisuutta ja huolellisuutta.

Rakennusmateriaali voi olla siis myös vahingollista. Tähän viittaa Paavaliakin. ”Aikanaan tulee ilmi, mitä kukin on saanut aikaan. Tuomiopäivä sen paljastaa: se päivä ilmestyy tulenliekeissä, ja tuli koettelee, millainen itse kunkin aikaansaannos on. Se, jonka rakennus kestää, saa palkan. Se taas, jonka rakennus palaa, kärsii vahingon. Itse hän tosin pelastuu, mutta kuin tulen läpi” (j. 13-15).

Väärän ja jopa haitallisen rakennusmateriaalin valitsija kärsii vahingon. Tässä ei kuitenkaan ole kysymys iankaikkisesta vahingosta, jos hänen perustuksensa on oikea – itse hän tosin pelastuu, mutta kuin tulen kautta.

Meidän valintamme vaikuttavat kuitenkin elämäämme tässä ajassa joko myönteisesti tai kielteisesti. Paavalin kirjeissä on lukuisia esimerkkejä näistä vaikutuksista.

Hengelliselle hyvinvoinnillemme on tärkeää ymmärtää esimerkiksi Pyhän Hengen toiminta hyväksemme ja seurakunnan merkitys hengelliselle kasvuille. Hän kirjoittaa uskosta ylönousemukseen, mikä antaa kristitylle toivon. Toivolla on elähdyttävä vaikutus, joka säteilee hyvinvointia fyysiseenkin elämään. Ilman sitä olisimme ”säälittävimpiä kaikista ihmisistä”.

Perustus on laskettu, mutta on rakennuksessa hyvä olla seinät, katto ja ikkunakin.



KUVAT: SINIKKA MÄKIVIERIKKO



Fyysistä olemustamme varjelee Raamatun terveysperiaatteet. Spritismismmin syövereistä vältymme oikealla opilla ihmisen tilasta kuolemassa. Rakennusmateriaaliluetteloa voisimme jatkaa.

Minut kasto adventiseurakuntaan **Onni Määttänen** 23.4.1950. Kastetodistuksessa oli silloin 15 kohtaa, jotka alkoivat kysymyksellä: ”Uskotko sinä?”

Siihen aikaan ei kysytty sitä, mistä tässä kirjoituksessa lähdimme liikkeelle – Jeesuksen kuolemasta. Siitä kastetodistuksessa ei ole sanaakaan. Mahdollisesti siitä puhuttiin kasteluokalla. Itselleni se oli tuttu jo lapsuusaikojen Pelastusarmeijan pyhäkoulusta.

Nykyisin kastetodistuksessa on *Seurakuntakäsikirjan* mukaisesti Uskontunnustukseni -otsikon alla 13 kohtaa, jotka vastaavat kaste-ehdokkailla esitettyjä 13 kysymystä. Nyt niihin sisältyy heti kolmiyhteiseen Jumalaan uskomisen jälkeen toisena kohtana selväsanaisesti ilmaistu Jeesuksen Kristuksen kuolema ja sen merkitys pelastuksen perustana.

Kastetodistuksessa Suomessa (en tiedä onko tämä yleinen käytäntö muualla) on lisänä seitsemännen päivän adventistien perusluonteiset opinkohdat (nykyisin niitä lie-nee 29). Niiden esipuheessa tuodaan esiin mahdollisuus, että voimme Pyhän Hengen johtamina Raamatun totuuksia ymmärtää ja ilmaista vielä paremmin.

Se on viisas asenne. Itse en niitä kuitenkaan liittäisi kastetodistukseen, vaikka niistä on viisasta keskustella kaste-ehdokkaiden kanssa ja tutkia niitä jatkossakin sapattikouluissa ja raamattupiireissä.

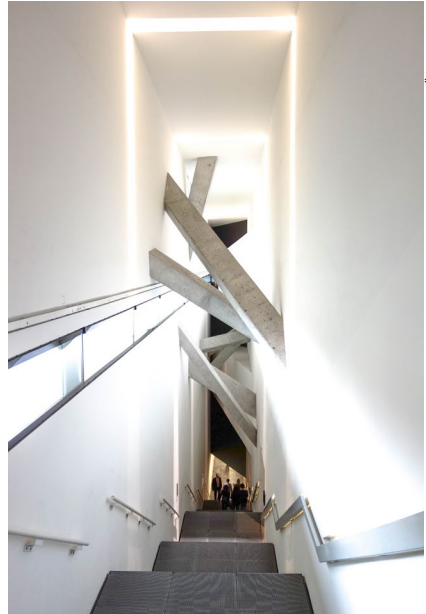
Voidaanko näitä – mukaan lukien kaikki itse kehittämämme ja muualta lainaamamme näkemykset – ryhmitellä Paavalin mainitsemien rakennusmateriaalien mukaisesti kultaan, hopeaan, jalokiveen ja puuhun tai peräti heppoisiin heiniin ja olkiin?

Kysymystä tulee tarkastella näkökulmasta, mikä on niiden vaikutus suhteessamme itse perustukseen, Jeesukseen Kristukseen, ja hänen kuolemaansa syntiemme vuoksi. Me voimme myös painottaa niiden merkitystä väärin.



KUVA: SINIKKA MAKIVIERIKKO

Esteettisistä ihanteista riippumatta tietyt perusvaatimukset ovat yhteisiä kaikille rakennuksille: kantavien elementtien lujuuslaskelmat, valaistus, lämpö, ilmanvaihto, liittymät vesi- ja viemäriverkostoon sekä sähkö- ja viestiverkostoon. Työtyökö hengellisessä asumisessa vähempään? (Yllä: Skokloster, Ruotsi. Alla: Juutalaismuseo, Berliini).



KUVA: SINIKKA MAKIVIERIKKO



KUVA: SINIKKA MAKIVERIKKO

Ei uutta viiniä vanhoihin leileihin... Joskus on lähdeittävä täysin uudelta pohjalta, ei pönkittää vakiintuneita mutta ehkä epäraamatullisia käsitteitä.

Toiseksi tärkein

Paavalikin panee asioita arvojärjestykseen. Viittasin aikaisemmin Paavalin opettamaan ylösnousemususkon viritämään toivoon. Eikö se tuntuisi kullan arvoiselta? Kyllä, mutta sittenkin vielä arvokkaampaa, toivoa suurempaa, on hänelle rakkaus.

Juutalaisille jumalanpalveluskäytännöissä kaikki kaikessa oli temppeli ja uhrimenot. Koko temppelipalvelus pyöri uhripalveluiden ympärillä. Jeesus kuitenkin sanoi: ”Menkää ja tutkikaa, mitä tämä tarkoittaa: ’Armahtavaisuutta [aik. laupeutta] minä tahdon, en uhrimenoja’” (Matt. 9:13). Ja vuorisäärnässään hän sa-

noo Luukkaan mukaan: ”Olkaa valmiit armahtamaan, niin kuin teidän Isännekin armahtaa” (Luuk 6:36).

Opinkohtiemme luettelossa on muun muassa kymmenykset. Mutta Jeesuksen suuressa ”Voi teitä” -puheessa kymmenysten rakennusmateriaaliarvo tulee vasta laupeuden jälkeen. (Matt. 23:23). Jeesus ei myöskään antanut sapatin asettua milloinkaan laupeuden työn esteeksi.

Uskontunnustukseni voi alkaa entiseen tapaan 1. ja 2. kohdalla. Mutta 3. kohta pitäisi muokata Jeesuksen opetuksen mukaisesti arvojärjestyksessä heti näiden jälkeen.

1. Minä uskon, että on yksi iankaikkinen, kolmiyhteinen Jumala: Isä ja Poika ja Pyhä Henki.

2. Hyväksyn Jeesuksen Kristuksen kuoleman Golgatalla sovitusuhriksi syntieni tähden ja uskon, että pelastun synnistä ja sen rangaistuksesta Jumalan armosta, kun uskon häneen.

3. Uskon, että ihmiset, ketään pois sulkematta, ovat lähimmäisiäni, joita kohtaan minun tulee osoittaa laupeutta ja olla valmis armahtamaan, niin kuin minun Isänikin armahtaa. – Joel Niininen

Toiveajattelusta todellisuuteen

”Maailman tärkeimmän viran haltija”, sanoi **John Major** (Iso-Britannian pääministeri 1990-1997) aikoinaan **Jacques Delorsista** (s. 1928, Euroopan komission puh.joht. 1985-1995). Tällä oli yliopintimistinen unelma EU:sta. Brexit lienee ”Brysselin tsaarille” painajainen, joksi **Alexander Stubbkin** sitä luonnehti. Oman aikansa poliitikkona Delors näki EU:ssa vain mahdollisuuksia. Olisiko Dan. 2. luku auttanut varautumaan ongelmiin tai välttämään koko EU-kolossin? Jonkun mielestä äänestystulos on maanjäristys, toisen mielestä itsenäisyyspäivä. Kolmas sanoo: Kalkkuna! Britit ovat äänestäneet kuin kalkkuna joulua, omaksi päänmenokseen sitä itse tajuamatta.

Miten tajuta, kun kampanjoidaan valheilla, jotka käyvät ilmi vasta äänestyksen jälkeen? Nähtäväksi jää, kiehuuko kalkkuna jo EU-padassakin. – SM

Lähteet: *The Sun, The Times, Mail Online*, 24.6.2016 timoharakka.fi ”Delors Kokkolassa”



KUVALARDE: ETP/IPS

Delors

Halutaan ostaa

seuraavat c-kasettiäänitteet:
Ellen G. White:
Todistusaarteita III,
kasetti n:o 2
(lukijana Paavo Virtaniemi)
Levande Berättelser,
kasetti n:o 8

Saatavana

hengellisiä äänikirjoja
c-kasetteina. Kysy lisää!

Ossi Frondelius,
puh. **0123-51663**
Kyrkogatan 10
615 00 VALDEMARSVIK



KUVA: SINIKKA MAKIVIERIKKO

"Simon Pietari sanoi: 'Minä lähdän kalaan!' 'Me tulemme mukaan', sanoivat toiset. He nousivat veneeseen" (Joh. 21:3). Entä jos he olisivat jääneet "kalaan"? Moni jää, kun Jumalan asiassa ei tunnu tapahtuvan tarpeeksi. Jotkut päättävät saada taapahtumaan. Mutta missä hengessä? Valitessaan avustajia Jumala "siirsi Mooseksen saamaa henkeä näihin seitsemääkymmeneen". "Näin" (=samassa hengessä) "he voivat auttaa sinua huolehtimaan kansasta" (4 Moos. 12:17, 25).

Hengellinen kateus vie kalatkin vedestä

"Sietämätöntä puhetta. Kuka voi kuunnella tuollaista?" (Joh. 6:60). Jeesuksen väite auktoriteettinsa jumalallisesta alkuperästä (Joh. 6:38-58) aiheutti ärtymystä ja kiivasta väittelyä: "Eikö tämä ole Jeesus, Joosefin poika? Me tiedämme hänen isänsä ja äitinsä. Kuinka hän voi sanoa tullessaan alas taivaasta?" (Joh. 6:42).

"Mikä sinä olet meitä käskemään ja määräilemään?", sanottiin Moosekselle hänen nuhdellessaan riiteleviä heimoveljiään (2 Moos.2:14). Sitä samaa Mooses itse kysyi 40 vuotta myöhemmin: "Mikä minä olen menemään faraon luo ja viemään israelilaiset pois Egyptistä?" (2 Moos. 3:11). Jumala oli "päättänyt" (kansalta itseltään kysymättä) vapauttaa israelilaiset "Egyptin sarron alta", ja rekrytoi Mooseksen operaatiota johtamaan (2 Moos. 3:14, 15, 17). Tämä vastusteli: "Entä jos he eivät usko eivätkä kuuntele minua, vaan väittävät, ettei Herra ole ilmestynyt minulle?" (2 Moos.4:1).

Pelko oli aiheellinen. Siksi Mooses sai valtuudet tehdä ihmeitä (2 Moos. 4:21). Huomattakoon, ettei jumalallinen mandaatti merkinnyt diktatuuria, Mooseksen tuli toimia yhteistyössä paikallisen organisaation kanssa: "Mene ja kutsu koolle Israelin vanhimmat." "Menkää sitten, sinä ja Israelin vanhimmat, Egyptin kuninkaan luo" (2 Moos. 3:16, 18). Egyptiin tultuaan Mooses ja Aaron "kutsuivat koolle israelilaisten vanhimmat" (2 Moos.

4:29). Myöhemminkin eri tilanteissa Mooseksen tuli ottaa mukaansa vanhimpia (2 Moos. 17:5; 24:13, 14).

Egyptistä lähdettiin Mooseksen johdolla. Jopa faraon mielsi hänet johtajaksi



KUVALÄHDE: GEO EPOCHE

Säästääkseen maan enemmältä tuholta neuvonantajajat anoivat faraota päästämään Israel, mutta oman jumalan ylivertaisuuden todistaminen oli faraolle tärkeämpää kuin kansan paras. Tuttua tänäänkin?

("kansasi, jota johdat", 2 Moos. 11:8). Kuitenkin Mooseksen johtajuus (ja koko vapautusprojekti) kyseenalaistettiin kerta toisensa jälkeen. Mikä motivoi vastustajia? *Hengellinen kateus*. Mooseksella oli Herraan nähden etuoikeutetumpi asema kuin heillä. Se loukkasi heitä. He vaativat tasa-arvoa, pääsyä Jumalan sisäpiiriin. "Onko Herra todellakin ilmaissut tahtonsa vain Mooseksen kautta? Eikö hän ole puhunut myös meille?" protestoivat Mirjam ja Aaron (4 Moos. 12:1, 2). "Kaikki tähän kansaan kuuluvat ovat pyhiä, ja Herra on meidän keskellämme. Miksi te siis yritätte korottaa itsenne Herran seurakunnan yläpuolelle?" pauhasivat Korah, Datan, Abiram ja On.

Näiden lisäksi 250 ”arvossa pidettyä miestä Israelin päämiesten, kansankokouksen, jäsenten joukosta” saatiin mukaan tasa-arvokampanjaan (4 Moos. 16:1-3). Mitä yhteistä heillä oli? *Hengellinen kateus*. Lheviläisillä oli jumalanpalveluksessa entuudestaan erikoisasema, mutta ”nyt te jo havittelette pappeuttakin” (4 Moos. 16:9, 10), Mooses hämmästeli.

Mikseivät sitten ketkä tahansa israelilaisista olisi voineet toimia pappeina? Oliko tehtävänjako Mooseksen ja Aaronin pyrkimystä ”hallita”, asettautumista ”seurakunnan yläpuolelle”, kuten Datan ja Abiram väittivät (4 Moos. 16:3,13)? Ei, vaan se oli symboli* Jumalan oikeudesta valita (2 Moos. 28:1; 3 Moos. 8:2-36). ”Vain se, jonka Herra valitsee, saa astua hänen eteensä” (4 Moos. 16:5).

Se, että Jumala puhui Mooseksen kanssa kasvoista kasvoihin, mutta ei tehnyt sitä kenenkään muun kanssa, oli Jumalan valinta, ei Mooseksen. Siltikateus kohdistui Moosekseen – ja seurauksista kärsi koko kansa.

Miksi ihmisen on niin vaikea jäädä ulkopuolelle jonkun toisen saamasta etuoikeudesta? Mistä nousee tarve olla ”vertainen”? ”Minä teen itseni Jumalan vertaiseksi...” ”Teistä tulee Jumalan kaltaisia, niin että tiedätte kaiken...” Yhdenvertaisuus, kaikkien samanarvoisuus – kaunis, viaton, legitiimi pyrkimys, mutta jos sen toteuttaminen edellyttää Jumalan selvästi ilmaistun tahdon syrjäyttämistä, kyseessä on taitavasti maamioitunut hengellinen kateus.

Kun kristillisessä yhteisössä kilpailaan etusijoista, kyseenalaistetaan, mielenosoituksellisesti erotaan seurakun-

nasta tai luodaan rinnakkaisorganisaatio, johon kalastellaan kannattajia olemassa-olevasta seurakunnasta, uskotaan poikkeuksetta, että ollaan *Jumalan* asialla. Todellisuudessa seurauksena on resurssien hajautuminen, jopa tyrehtyminen, niin että Jumalan työ todella kärsii.

Kooraeita ja Dataneita on aina ollut ja tulee aina olemaan. Jos nämä lähtisivät ”pystymetsästä”, itse evankelioimalla, luomaan ihanneseurakuntaa, siihen ei olisi mitään sanomista. Jokaisella yksilöllä on vapaus hakeutua minkä lipun alle haluaa. Mutta jos Koorahin tavoin yhtäältä halveksitaan (4 Moos. 16:30) seurakuntaa organisaationa, mutta silti otetaan se omien intressien foorumiksi, myös Jumalalle uskollisten toiminta lamaantuu.

Hengellinen kateus vie näet usein kalatkin vedestä. Kuka äänestää jaloillaan, kuka lompakollaan. Aina ei ole kyse harkitusta kapinasta. Aaronin ja Mirjamin tavoin moni lähtee ”tyhmyyttään” (4 Moos. 12:11) kannattamaan hengellisen kateuden ”masinoimaa” asiaa.



KUVA: SINIKKA MARKKIERIKKO

Kumpi on helpompaa: tulla maan nielaiksemaksi vai mereen heitetyksi myllynkivi kaulassa? ”Vähimpien” lankeamaan saattajan kohtalo ei kadehdituta.

Vaikka maa ei nykyään nielekään niitä, jotka antavat käyttökelpoisuutensa vieraan tulen hiilipannuiksi, näillä vaikuttajilla on vastuu, josta Jeesus sanoo: ”Joka saattaa yhdenkin vähimmästä lankeamaan, hänen olisi parempi, että hänet myllynkivi kaulassa heitetään mereen” (Matt. 18:6).

***) Vastaavanlainen Jumalan arvovalan symboli on sapatti. Käytännössä viikonpäivät ovat tasa-arvoisia. Maanantai voisi sanoa: Olen yhtä hyvä kuin lauantai. Lauantai itsesessään ei voi kerskua olevansa pyhempi kuin tiistai tai sunnuntai. Ainoa, mikä tekee sen pyhäksi, on Jumalan valinta. Ihminen voi pitää sunnuntaita pyhänä, mutta se ei tee siitä Jumalan pyhää.**



KUVA: SINIKKA MAKIVIERIKKO

*Meren halki mentiin yhdessä. Jordan ylitetiin joukkona kohdasta, jossa Jumala piddätteli virran juoksua. Mihin Jumala tarvitsee kollektiivia tänään? Onko jokin visio, joka voi toteutua vain yhteisön kautta? Raamatun mukaan Jumalalla on **kansa**, jonka hän pelastaa. Maallisella Israelilla oli rajat ja tietty sijaintipaikka. Entä hengellisellä? Nyky-yhteiskunta vaatii uskonnollisellekin toiminnalle virallista järjestäytymistä. Onko väliä, mihin yhteisöön rekisteröityy? Jäsenyys on julkinen kannanotto. Israelilaiset joutuivat ottamaan kantaa Koorahiin. Jumala olisi tuntenut omansa ja pystynyt varjelemaan heidät keskellä koorahilaisiakin, mutta jostain syystä hän odotti tässä tilanteessa näkyvää osoitusta, kenen joukoissa kukin tahtoi seistä.*

Paras rokote hengellistä kateutta vastaan on nöyryys, tietoinen tyytyminen siihen osaan, minkä Jumala antaa – tai on antamatta. Kapina taivaassa alkoi siitä, kun jotkut enkelit ”eivät pitäneet kiinni korkeasta asemastaan vaan hylkäsivät omat asuinsijansa” (2 Piet. 2:4; Ilm. 12:7-9; Juud. 1:6). Osaansa tyytymättömyys avaa portit argumenteille, jotka imartelevat ja näyttävät oikeutetuilta, mutta jotka kumpuavat hengellisestä kateudesta.

Täydentävän annoksen vasta-ainetta voi saada selvittämällä omat motiivinsa ja kysymällä suoraan Jumalalta, mitä hän tahtoo juuri minun tekevän tai jättävän tekemättä. Joskus on parasta vain odottaa. Pienikin katkeruuden häivä sumentaa arvostelukyvyyn ja harkinnan.

Immunitettiin ylläpitolääkkeeksi käy sen ymmärtäminen, että organisaatiot ovat instrumentteja, eivät itse sävellys. Ankkuroituna Kristukseen voimien näkemyseroista huolimatta vaikuttaa har-

monisoivasti seurakunta-instrumentin viritykseen alistamalla sivuseikat päätaivoitetteelle: Jumalan valtakuntaan perillepääsyn edistämiseksi.

Valitettavasti antautuneinkin Jumalan palvelija voi urautua ja rajoittaa Pyhän Hengen työtä. Kun Mooseksen tueksi valituista 70:stä erityisvustajasta myös ne kaksi, jotka olivat jääneet tulematta ilmestysmajalle, joutuivat hurmoksiin leirissä, Mooseksen ”adjutantti”, Joosua, ei suvainnut sitä vaan kiirehti sanomaan: ”Moses, herrani, tee siitä loppu!” Moses vastasi: ”Mitä syytä sinulla on kiivaila minun puolestani? Kunpa koko Herran kansa olisi profeettoja ja saisi Hengen!” (4 Moos. 11:14, 16-17, 24-29).

Jumala valitsee toimintatapansa. Me valitsemme olla tai ei olla käytettävissä. Kaikki muut tehtävät hän voi delegoida jollekin toiselle, mutta läsnäoloasi seurakunnassa ei edes Jumala voi jollain muulla korvata.

– SM

Odottaja - ko?

Kaksi adventistia, Oranssi ja Lila, istuskelee puun alla lepäilemässä. Oranssi:

– Ei kai meistä ole tullut penseitä?

Lila vastaa:

– Minäkin olen ajatellut samaa.

Oranssi huutaa:

– Sotia, ydinaseita, maanjäristyksiä, nählähätää, epäuskkoa, väkivaltaa!

Lila jatkaa:

– Ilmasto lämpenee, ebolaa, terrorismia, pakolaisia, talous romahtaa! 'Terrorismi' ja 'pakolaiset' säväyttävät vähän. Hetken hiljaisuus. Oranssi:

– Sanotaan, että tämä on lujaa uskoa. Kuulostaa paremmalta kuin penseys.

Lila: – Hyvä, hyvä! Aamen!

Kuka on adventisti?

Yksi varmimpia tapoja saada idiootin leima on sanoa uskovansa luomiseen. Toinen melkein yhtä hyvä keino on kertoa, että uskoo maailmanlopun olevan lähellä. (Vähän lievämpänä saman reaktion saa sillä, että kertoo uskovansa Jumalaan.) Niinpä aika monet meistä ovat lakanneet puhumasta ja ajattelemasta. Olemme tulleet penseiksi – vai onko se lujaa uskoa, ettemme enää ota näitä asioita vakavasti?

Ei ole helppo olla adventisti. Adventisti odottaa jotakin, ja odottaminen on rasittavaa. **Mutta ellemme usko, että tämä historia on päättymässä ja jotakin parempaa tulossa, emme ole adventisteja, vaan jotain muuta.** Ehkä iloisia sapatinpitäjäkristittyjä, ehkä raamatunopetuskerhokristittyjä. Eivät ne huonoja asioita ole. Mutta adventisteja olemme vain, jos uskomme Jeesuksen tulevan pian takaisin.

Uskommeko Jeesuksen tuloon? Luulen kaikkien innolla vastaavan: Uskomme! Mutta useimmat meistä eivät anna sen suuresti elämäntapaamme vaikuttaa.

Jos joutuisin oikeuteen syytettynä siitä, että uskon Jeesuksen pikaiseen tuloon, löytyisikö elämästäni riittävästi todisteita tuomioon? Sanomme odottavamme, mutta teot ja muut puheet eivät vastaa väitettämme.

Tämä on oikeastaan yllättävää, koska maailma antaa perusteltuja syitä uskoa, että Jeesus tulee pian takaisin. Esimerkiksi Oxfordissa ja Cambridgessä on jo vuosia tutkittu ja pidetty seminaareja elämän jatkumisen edellytyksistä maapallolla. Tutkimusten mukaan on 17 % – 19 %:n, jopa 25 %:n mahdollisuus, että vuoteen 2100 mennessä maapallo on ihmiselämälle sopimaton. Jos *totaalisen* tuhon riski on näin suuri, kuinka suuri onkaan se uhka, että nykyistä paljon vaikeammat ajat ovat edessä!

Ihmisen aiheuttamia uhkia

Ilmaston lämpeneminen saattaa merkitä sitä, että luonnonilmiöt tulevat vaarallisemmiksi, ja nykyistä suurempi osa planeetastamme muuttu asuinkeuhkotoiseksi.

Liikakansoitus, vaikuttaa edellisen kanssa yhdessä. Jos maapallomme nyt vaivoin elättää runsaat 7 miljardia ihmistä, vuonna 2050 ihmisiä on jo 9.3 miljardia.

Pandemiat. Ebola oli alkusoitto. Historian suuret kulkutautiepidemiat ovat pahimmillaan vieneet liki puolet tai kolmasosan koko maanosan väestöstä. Resistentit bakteerit ja muuntokykyiset virukset eivät ole kevyesti sivuutettava uhka.

Cambridgen yliopiston *teknologiaa* koskevissa uhkakuvissa vaarallisimpana on *nanoteknologia*, jota karanneena pidetään paljon todennäköisempänä uhkana kuin ydinsotaa tai ydinonnettomuuksia.

Talouteen ja luonnonvarojen ehtymiseen liittyy vaaroja, jotka voivat aiheuttaa miljoonille kuoleman.

Odottaessasi tee tai teetä jotain! ADRA Hjälpaktion

Plusgiro 90 07 21-2

Bankgiro 900-7212

Tiedonantoihin: n:o 35

Saasteet, ekosysteemien vahingoittuminen... Meret ovat paikoin muovin haurausmaana.

Ihmisestä riippumattomat uhat

Näiden lisäksi tulevat uhat, jotka eivät liity ihmisen toimintaan, vaan maan vanhenemiseen, luonnonilmiöihin, maanjäristyksiin, tulivuorenpurkauksiin, niihin liittyviin tuhkapilviin ja tsunameihin, meteoriitteihin...

1900-luvun puolella kuitenkin monet meistä kuulivat näistä asioista niin monta kertaa, etteivät ne enää samalla tavalla sytytä, vaikka katastrofien todennäköisyys on nyt monikertainen.

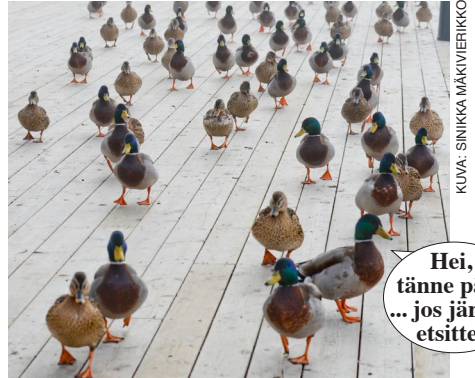
Mitä pitäisi tehdä?

a) ”Rukoilkaa --, jotta Jumala avaisi meille oven sanansa julistamiseen ja me saisimme puhua Kristuksen salaisuudesta --. Kumpu voisin tehdä sitä tunnetuksi ja puhua niin kuin minun pitäisi! Suhtautukaa viisaasti ulkopuolisiin, käyttäkää sopivaa hetkeä hyväksenne. Puhukaa aina ystävällisesti, kuitenkin sananne suolalla höystäen. Teidän on tiedettävä, miten kullekin vastaatte... (Kol 4: 2-6).

b) ”Oikaiskaa siis hervonneet kätenne ja halvaantuneet polvenne! Kulkekaa suoria polkuja, jottei ontuva jalka menisi sijoiltaan vaan pikemminkin parantuisi. Tavoitelkaa rauhaa kaikkien kanssa ja pyrkikää pyhitykseen, sillä ilman sitä ei kukaan ole näkevä Herraa. Pitäkää huoli siitä, ettei yksikään hukkaa Jumalan armoa eikä mikään katkeruuden verso pääse kasvamaan ja tuottamaan turmiota, sillä yksikin sellainen saastuttaa monet” (Hepr. 12:12-15).

c) ”Juoskaamme sinnikkäästi loppuun se kilpailu, joka on edessämme katse

suunnattuna Jeesukseen, uskomme perustajaan ja täydelliseksi tekijään” (Hepr. 12:1, 2). Uskovaisena olemista verrataan tässä juoksukilpailuun, mitä se usein onkin. Ydin on kuitenkin sanoissa: että saisimme puhua Kristuksen salaisuudesta; ettei yksikään hukkaa Jumalan armoa; että katse on suunnattuna Jeesukseen.



KUVA: SINIKKA MAKIVIERIKKO

Suunnistaako joukon vai päämäärän mukaan? Tyytyäkö laiturikävellyn vai antautuako uskon uimaveteen?

Oikea suunta

Muutama vuosi sitten Kalifornian Riversidessa pidetyssä maastojuoksukilpailussa 128:sta osallistujasta 123 juoksi joukon mukana harhaan. Oikeaa reittiä juokseva **Mike Delcavo** yritti viittoa kansakilpailijoitaan oikeaan suuntaan, mutta hänelle vain naurettiin. Ainoastaan neljä uskoi, kääntyi ja pääsi maaliin.

Perille päästäksemme meidänkin on, juostava oikeaa, Kristuksen viitoittamaa reittiä. Ilman ”Kristuksen salaisuutta” yksikään ajatus, opetus ajan lopusta, ainutkaan profetia, ei ole mitään. Kristuksessa, armossa, on juoksun voima.

– Kai Arasola/sm

1930-luvulla kutsuttiin Ukrainan viralliseen kansanmusiikkikongressiin kierteleviä sokeita kansanlaulajia. Heitä saapui satoja syrjäkyliltä asti. Stalinin toimesta lähes kaikki ammuttiin. Venäläinen säveltäjä **Dmitri Shostakovitsh** (1906-1975) vannoi, että syylliset vielä jonain päivänä joutuisivat tilille hirmuteostaan. ”Ellen uskoisi tähän täydellisesti, elämä ei olisi elämisen arvoista”* Entä me, mitä me odotamme? ”Kaikki, jotka *Herraa* odottavat, saavat uuden voiman” (Jes. 40:31). Jaksavat! – SM

*) *Suomen Kuvalehti*: Muistelmat mullistavat käsityksiä säveltäjä Dmitri Shostakovitshista, josta pelko teki narrin

Profetioiden tulkintaa Einsteinin mukaan

Albert Einstein on sanonut: ”Jos et voi selittää asiaa kuusivuotiaalle, et ole ymmärtänyt sitä itsekään.” Jeesus sanoo: ”Tarpeellisia on vähän tai yksi ainoa.” Mikä profetioiden osalta on sellaista ydintä, minkä voi selittää kuusivuotiaalle? Mikä on se välttämätön, vähän tai yksi ainoa?

Jeesus antaa kristillisen eskatologian suuret ja yksinkertaiset peruslinjat, kaiken, mikä on välttämätöntä, Matteuksen evankeliumin luvussa 24. Se sisältää hänen oman opetuksensa ajan lopusta ja toisesta tulemuksestaan.

Tulkinnan yksinkertaistaminen

Yksinkertainen tulkinta tarkoittaa sitä, että selvitetään Raamatun tekstin suuret linjat ennen kuin etsitään yksityiskohtille merkitystä. Perinteisesti olemme usein toimineet päinvastoin. Raamatun lukumme on riivannut mikroskooppimentaliteettiä. Kuvaamme niin pitkään ja hartaasti sotien tappavuuden lisääntymistä, ettemme muista: Jeesuksen mukaan sodat eivät vielä ole loppu. Olemme hyviä selvittämään yksityiskohtia, oli kyseessä joku profetian vuosi, tai pedon sarvi tai pää, mutta emme näe kokonaisuutta.

Pitäessämme luennon ajan merkeistä – nehan ovat pääosin negatiivisia – ynnäämme menneiden sotien kauhuja ja tulevien uhkaa, luetteloidimme maanjäristyksiä, mietiskelemme sitä, onko nälkähätä ja vakavien sairauksien uhka viime kuukausina lisääntynyt vaiko vähentynyt. Mutta oleellinen jää sanomatta: myrskynkin keskellä Jeesus on opetuslastensa kanssa, ja kun elämä tuo vaikeuksia, uskova ei ole niissä yksin.

Sota, maanjäristys, nälkä, sairaudet, merkit auringossa ja kuussa – ne Jeesus sivuuttaa toisarvoisina. Ne ovat vasta synnytystuskien alkua. **Liasta yksityiskohtatiedosta tulee kuin sarja pieniä lankoja, jotka sitovat meidät niinkuin**



KUVA: SINIKKA MAKIVIERIKKO

lilliputtien langat Gulliverin. Oikea toisuus vapauttaa, vapauttaa puhumaan siitä, mikä on tärkeintä.

Yksi oleellisista asioista on seuraavassa: ”Silloin teidät pannaan ahtaalle, monia teistä surmataaan ja kaikki kansat vihaavat teitä minun nimeni tähden” (Matt 24:9). Hän on kuitenkin kanssamme joka päivä maailmanloppuun asti. Vaikka Jumalan lapsia riepotellaan vainoissa ja myrskyissä, ”hiuskarvakaan ei heiltä mene hukkaan” (Luuk 21.18).

Jo nyt – ei vielä

Suuri kuva lähtee siitä, että meillä on jotakin jo nyt, jotakin sellaista, mikä lupaa vielä parempaa tulevaisuudessa. Jo nyt Jeesus on antanut esimakua tulevasta. Jo nyt Jeesus auttaa, kun eteen tulee vaikeita tilanteita, joten voin luottaa siihen, että hän on rinnallani silloin, kun profetia toteutuu. Jo nyt uskovilla on *yhteys Jeesukseen, armo, turva, rauha, rukous, luottamus, varjelus*.

Ensimmäinen yksinkertaistamishdottukseni onkin se, että puhuessamme ajan lopusta, emme täyty ruutua sillä, kuinka kauheaksi maailma on mennyt, vaan sillä, kuinka hyvä Jeesus on vaikeuksienkin

keskellä. Faktojen täytteeksi tarvitaan varmuutta, että Herra on kanssamme. Ei ihme, että ihmiset ovat kyllästyneet todistukseemme ajan merkeistä, kun pääasia on jäänyt syrjään.

Merkitsevä merkki

Jeesus kertoo: valtakunnan evankeliumi – ilosanoma armosta, rauhasta ja pelastuksesta – saarnataan kaikessa maailmassa, sitten tulee loppu. Teksti ilmaisee, että ajanmerkki- ja profetialuentomme on tyhjä ilman evankeliumia.

Tulkinta on kuin kaksirunkoinen tikapuu: yhtenä runkopuuna on evankeliumi, toisena yksinkertaiset perustotuudet. Puolat eivät pysy kasassa ilman evankeliumia. Palaset asettuvat kohdalleen vasta, kun evankeliumi on mukana.

Olemme mielestäni pahasti harhasa Danielin tulkinnassamme, kun selitämme hyvin petoja, sarvia ja vuosia, mutta emme näe, kuinka Daniel kuvaa evankeliumia. Jokaisessa Danielin kertomuksessa vaikeuksissa olevat uskovat saavat vastauksen rukouksiinsa, heidät pelastetaan, heidät armahdetaan, Jumala varjelee. **Profetioiden vertauskuvia ei tulisi koskaan opettaa ilman näihin kertomuksiin sisältyvää evankeliumia.** Kaikista maailman kirkoista adventtiseurakunnan tuntomerkinä, ensimmäisenä ja tärkeimpänä, tulisi olla armo.

Oikea sana oikealle yleisölle

Enemmän kuin ajan merkeistä Jeesus puhuu Matt. 24. luvussa petoksesta ja vainosta. Ei varoittaakseen *maailmaa*, vaan vahvistaakseen *seurakuntaa*. Ohjeet on kohdistettu uskoville: kun *te* näette, mistä Daniel kirjoitti, silloin lähdette, *te* toimitte näin ja näin... Olemme saarnanneet tätä väärälle yleisölle. Kun menemme maailman ihmiselle sanomaan, että tulee kauheat vainot, seurauksena on naurua ja pilkkua.

Teksti kuvaa Jeesuksen paluun, kaikkien ihmisten tuomion, valmistautumisen tähän kaikkeen. Vertaukset – kerto-

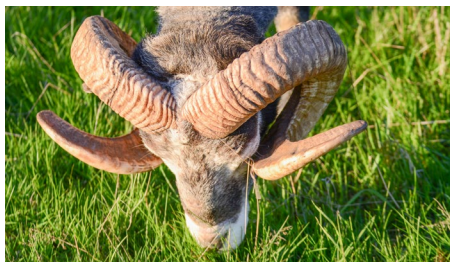
mus kahdesta miehestä, viikunapuusta, varkaasta, joka tulee yöllä, isännästä, joka palaa odottamatta, 10 morsiusneidosta ja palvelijoista ja talenteista – ovat uskovia varten. Ne kuvaavat Jeesuksen tulon valmistautumista. Me yritämme määritellä aikoja ja piirtää kaavioita, mutta Jeesus puhuu siitä, millaisia Herran päivän tulemusta odottavien tulisi olla.

Profetioiden perusolemus

Profetiat eivät ole ensisijaisesti historiaa tai salattua tietoa mysteereistä, vaan vetoomusta hyväksyä Jumalan armo, vetoomusta kestäväisyyteen ja uskollisuuteen.

Matteuksen luvun 24 ”isossa kuvasta” löytyy seuraavat elementit: **ajan merkit (evankeliumin julistus kaikkeen maailmaan), herätys, laaja vaino, Jeesuksen tulo, ylösnousemus, tuomio.** Kuusi kohtaa. Ollaan siis vielä hyvin Einsteinin 6-vuotiaan reviiirillä. Ehkä ylimääräisenä vielä se, mikä tapahtuu ennen loppua.

Montako ryhmää on? a) *uskovat* – uskolliset, Jeesuksen omat; b) *kaikki kansat* – maailma, ne, joita evankelioidaan tai jotka vastustavat ja vainoavat. Vain kaksi joukkoa. Jälleen Jeesuksen opetus on hyvin selkeää ja yksinkertaista.



KUVA: SINIKKA MÄKIVIERIKKO

Tilanne ei muutu siitä, että nimityksiä/ osanottajia on monta: kansat, pieni sarvi, babylon, peto, väärä profeetta. Monimutkaisempiinkin profetioihin saa hyvän kädensijan siitä, että on vain kaksi joukkoa, kaksi kansaa, kaksi kaupunkia. Vaikka sarvia tai päitä olisi kovinkin monta, se ei muuta tätä tilannetta.

Vaikka siis lopputapahtumia olisi monia, ne kaikki voidaan sovittaa johonkin Jeesuksen mainitsemasta kuudesta lopunajan elementistä – ja seitsemäntenä se, mitä tapahtuu ennen lopun aikaa.

Jeesus auttaa meitä näkemään profetioiden suuret linjat ja ottamaan mukaan niihin sisältyvän hengellisen ytimen. Matt. 24. luku on kuin muotti tai malli, jota toiset täydentävät, mutta eivät koskaan korvaa.

Tälle ajalle sopiva tulkinta

On parasta käyttää tulkintaa, johon Jeesuksen opetus antaa selkärangan, rungon, perustan. Yksinkertainen sopii myös hyvin tähän aikaan, jolloin varsinkin nuoremmat ihmiset pitävät kristillistä uskoa liian monimutkaisena. Profetiat ovat kuitenkin niin suuri puu, ettei niitä ihan yhdellä kerralla tai pikkusahalla panna haloiksi ja pinoon. Mutta yksinkertaistaminen auttaa.

Hyvässä tulkinnessa profetian historiallinen merkitys tulee kristallinkirkaaksi. Kuulija vakuuttuu siitä, että Raamattu on luotettava Jumalan sanaa ja ymmärtää Kristuksen tulon olevan lähellä. Mutta ei saa unohtaa, että profetioihin sisältyy **Jumalan lapseus, täydellinen luottamus Jumalaan niin pelastajana kuin historian tapahtumien hallitsijana, kokosydäminen Jumalalle antautuminen, uskollisuus hänelle kaikessa.**

Profetioiden ydin

Kukaan ei ole vielä pelastunut sillä tiedolla, että Persia seuraa Babylonia tai että Rooma hajoaa saveksi ja raudaksi tai pieni sarvi vainosi ja tappoi vuodesta 528 vuoteen 1798. Emme ole edes alkaneet profetian ymmärtämistä, jos jäämme tähän. Kristus ja hänen ristinsä on esitettävä koko asian **ytimenä**. ”Kristuksen uhri synnin sovituksiksi on suuri totuus, johon kaikki muut totuudet liittyvät. Tullakseen oikein ymmärretyksi ja arvostetuksi jokainen Jumalan sanan totuus Ensimmäisestä Mooseksen kirjasta

”Profetiat ovat niin suuri puu, ettei niitä yhdellä kertaa tai pikkusahalla panna haloiksi ja pinoon. Mutta yksinkertaistaminen auttaa.”

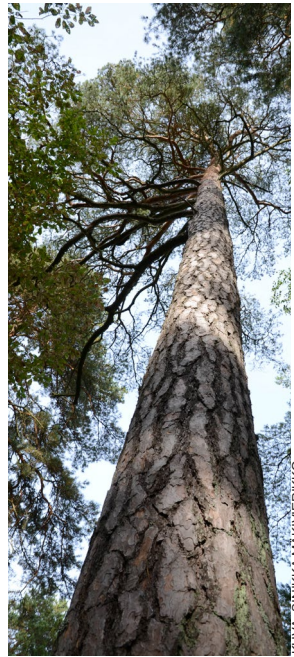
On myös hoksattava: ”Tyvestä puuhun noustaan.”

Kun juuret ja runko ovat kohdallaan, jäsentyvät oksatkin oikeille paikoilleen.

Ilmestyskirjaan pitää tutkia siinä valossa, joka virtaa Golgatan ristiltä.” (Ellen White: *Desire of Ages*, s. 211).

Lopun aikana Paholainen tekee pahinta – Jumala parastaan. Profetiat kutsuvat meitä luottamaan Jeesuksen armoon, hänen pelastukseensa ja valitsemaan hänen puolensa niin pienissä kuin suurissakin taisteluissa.

– Kai Arasola/sm



KUVA: SINIKKA MAKIVIERIKKO



KUVALÄHDE: INTERNET

Leikkausarpi ei poikaa enää ahdistaa: isä tatuoivat omaan päähänsä samanlaisen. Kristus samastui ihmiseen syvemmin kuin tatuointi: hänet lävistettiin, ruhjottiin haavoitettiin oikeasti. Kipu oli todellista. Hän läpikävi ”leikkauksen” oikeasti, että me paranisimme (Jes. 53. luku). Sitä ei päänsä tatuoinut isä voi.

Pitäisikö paremmuus kieltää?

”Epätasa-arvoinen kohtelu alkaa jo koulussa”, valitti *Pettyneen ysluokkalaisen äiti* (HS/Mielipide 8/6 2016). Tytär ”oli tehnyt parhaansa”, mutta ”tänäkään vuonna hän ei saanut yhtää stipendiä eikä hymypatsasta”. Nimimerkki *Rehtori* ehdottaa: ”Kevätjuhlassa jaettavista stipendeistä voisi luopua – tasapuolisuuden nimissä, ettei kukaan tulisi ”epäoikeudenmukaisesti syrjäytyksi”.

Vuonna 2015 Suomessa oli 546100 peruskoululaisia. Hymypatsaita jaetaan 7000 kpl vuodessa. 539100 oppilaalla on joka vuosi mahdollisuus tulla epäoikeudenmukaisesti syrjäytetyksi – jos niin haluaa ajatella.

Eräs äiti uhoi ostavansa hymypatsaan tyttärelleen itse, koska tämä ei koulusta sitä saanut. Hymypatsasta ei kuitenkaan osteta, se ansaitaan. Alkuperäisiin (v:sta 1954) kriteereihin kuului **rehtiys, luotettavuus, avuliaisuus, reippaus, iloisuus sekä terveet ja raittiit elämäntavat ajatuksissa, sanoissa ja teoissa.** Oppilaat äänestävät itse voittajan keskuudestaan.

Eräs 1960-luvulla hymypojoiksi valittu kertoo kuitenkin, miten ”köyhien kakaroita” vihaava opettaja tiukkasi luokalta vielä moneen kertaan, olivatko nämä aivan varmoja valinnastaan. Olivat. Mutta opettajan kyseenalaistava suhtautumi-

nen jätti elinikäisen trauman.

Kirjassa *Hymy ja hyvä toveruus* (1992) kerrotaan, miten 1960-1970-luvun poliittisessa (vas.) ilmapiiirissä hymypatsas traumatisoi saajiaan muista syistä. Ylioppilaiden terveydenhoitosäätiön terapiapsykologin mukaan erityisesti hymytyöillä oli vaikeuksia kielteisten tunteittensa ilmaisemisessa ja käsittelyssä. Palkinto koettiin tiettyyn käytösnormiin sitovaksi. Hymytyttö oli ”kiltti”, kun taas sosiaalinen ympäristö vaati radikaalia normien ja tabujen rikkomista.

Syrjivätkö stipendit?

Stipendeillä on omat sääntönsä. Jos sponsorin ehto on ’luokan parhaalle’, saako sen antaa jollekin toiselle muusta syystä? *HS:n* keskustelupalstalla *Ladylike* kirjoittaa: ”Olen ollut priimus, ja olisi kyllä ollut tymeä, jos en olisi koskaan tasaisen hyvästä suorituksesta saanut arvostusta, ja joku saisi, koska jaksoi kerrankin panostaa koulunkäyntiin.”

Nimimerkki *Heka* taas oli kyllä luokkansa paras, mutta koska hän pärjäsi ilman pönttämistä, ja toisek-

si tullut joutui tekemään töitä tosissaan, johtajaopettaja kysyi: Mitä tehdään?

– Annetaan sille toiselle, Heka vastasi.

Niin hänen todistuksesaan lukee: ”Palkittu luokan toiseksi parhaana oppilaina.” Heka eriarvoisti itsensä vapaaehtoisesti, ja toinen sai stipendin epäoikeudenmukaisesti – armosta.

Nettikeskustelun *Meitsi* lohduttaa: ”Itseään ei voi ylittää. Sitä joko suorittaa tasoltaan tai sen alle. Oman tason yli ei voi mennä. Itse annan stipendejä ahkerille ja yritteliäille oppilaille, jotka iskee kaiken peliin. Ei haittaa, vaikka lopputulos ei olisikaan porukan paras, jos asenne on kultaa.”

Raamatullista tekstiä! Vertaa Room. 12:3; 10:12-15 Ef. 4:7.

Jos Jumalalle riittää se, mikä olet juuri nyt, sen pitää riittää myös tälle maailmalle – juuri nyt. – *SM*

Aiheesta lisää sivulla 19!

Lähteitä mm.: www.opinkirjo.fi
HS/Mielipide 8.6.2015;

Jukka Gröndahl: ”Reeta Kauranen on valanut kellarissaan 200 000 hymypatsasta – omaan otsaansa hän tahtoi piikkilankaa, www.hs.fi/sunnuntai

Ruotsissa ei tiettävästi ole valtakunnallisesti hallinnoitua* hymypatsasta, mutta paikalliset sponsorit myöntävät vastaavanlaisia stipendejä. Sigtunan Rotary motivoi Bra kamrat -stipendinsä seuraavasti: ”Olette olleet huomaavaisia ja käyttäytyneet kunnioittavasti toisia kohtaan, olette olleet luotettavia, ette ole puhuneet pahaa kenestäkään, te olette levittäneet iloa ja olleet avuliaita ja puuttuneet asiaan, jos joku on menetellyt väärin” (*Sigtunabygden* 15.6. 2016).

*) Suomessa hymypatsasta hallinnoi Kehittämiskeskus Opinkirjo.



KUVA: ESKO MAKIVIERIKKO

2.4.2016 vierailut ”merikarhu” **Simo Perho** tiivisti evankeliumin taskukokoon: ”Taivas on avoin kaikille, jotka viihtyvät siellä.” Tuomiosta hän puhui ihanana asiana: silloin väärien oppien luoma irvikuva Jumalasta oikaistaan, hänet todetaan oikeudenmukaiseksi, Kristus, koko maailman pelastaja (1 Joh. 2:2) pääsee kunniaan, kun taivaan ja kaikkeuden olennoille paljastuu, miten hän on tällaisia syntisiä pystynyt pelastamaan.



KUVA: ARAM MAKIVIERIKKO

9.4.2016 armenialainen **Ardavast Reshdouni** pohdiskeli ajan arvotusta. Sitä, minkä arvoinen on vuosi, pitää kysyä opiskelijalta, joka vasta vuoden päästä voi uusia epäonnistuneen tenttinsä. Yhden kuukauden merkitystä voi kysyä äidiltä, jonka lapsi on syntynyt kuukautta, paria liian aikaisin. Vuorokauden arvon ymmärtää sellainen, joka saa kuulla, että hänellä on enää yksi päivä elinaikaa. Junasta minuutilla myöhästyneeltä voi kysyä, minkä arvoinen on minuutti. Entä sekunti? Kysy autonkuljettajalta, joka viime sekunnilla sai väistettyä vakavan onnettomuuden. ”Käyttäkää oikein jokainen hetki” (Ef. 5:16). Tärkein asia, mihin aikaa on meille annettu, on oppia tuntemaan Jumala.

Puheista poimittua

Koonnut SM

*Puheet kuultavissa
kotisivullamme
www.ylasali.se
(Media)*

*Saatavana myös
CD-tallenteena:
puh. 08-500 81 907*



KUVA: ESKO MAKIVIERIKKO

7.5.2016 kevätjuhlan puhujavieraanamme oli **Markku Heinänen**. Kun hän Jerusalemissa puolipakolla myytyä pääliinaa sovittaessaan oli kumartunut peilin ääreen katsomaan, kävisikö hän arabista, myyjä oli tullut ja nostanut hänen päänsä pystyyn ja sanonut sormea heristäen: – Jos pukeudut arabin tavoin, sinun on myös käyttäydettävä sen arvon mukaisesti. Arabi ei milloinkaan kulje pää painuksissa. Hän on ylpeä siitä, kuka hän on. Hän tietää, mistä hän tulee ja minne hän on menossa: hän on Abrahamin jälkeläinen! Muhammed on hänen profeettansa, ja Allah odottaa häntä paratiisissa! Markku sanoi saaneensa elämänsä opetuksen. – Jos arabilla oli aihetta ylpeillä, minulla on vielä suurempi syy: Uskon kautta minäkin olen Abrahamin jälkeläinen, lupauksen perillinen. Kun nostan katseeni ristille, tiedän, miten arvokas olen. Jeesus on enemmän kuin profeetta, hän on profetioiden alkulähde. Abrahamin tavoin minäkin odotan sitä kaupunkia, ”jonka Jumala itse on suunnitellut ja tehnyt” (Hepr. 11:10). Ja minullakin on Isä, joka odottaa minua kotiin (Joh. 14:2, 3).



*Osa retkeläisiä laulamassa.
Vasemmalta:
Eeva-Liisa Vihermä,
Raili Henttinen,
Tuulikki Hagström,
Liisa Melto,
Aram Mäkivierikko.*

21.5.2016 Tukholman suomalainen seurakunta teki päivätien Ahvenanmaalle. Maarianhaminassa kokoontuu pieni ryhmä uskollisia Ålandsvägen 36:ssa lauantaisin klo 11. Kirkkosalin yhteydessä on pieni yksiö, jossa voi mahdollisesti yöpyä, ellei se satu olemaan varattu vieraille puhujille.

Ahvenanmaa kuuluu Suomen ruotsinkieliseen piirikuntaan. Yhteyshenkilönä toimii osa-aikaisesti virolaisneiton **Janne Kütimaa** (puh. +358-40-663 43 44). Sydämellisesti tervehdys tutustumaan! Ryhmä varmasti ilahtuu. Ahvenanmaa on pyöräilijöiden paratiisi. Historiaa, taidetta ym. nähtävää ja koettavaa on ahmittavissa pienessäkin ajassa.



Ruotsissa äitienpäivää vietetään toukokuun viimeisenä sunnuntaina. Siitä muistuttivat Tuulikki Hagströmin tuomat ruusut. Olivat upeat!

28.5.2016 vierailut **Pekka Tähti** sanoi sopineensa nuoren buddhalaismunkin kanssa, että jos Buddha osoittautuu paremmaksi kuin Kristus, hän kääntyy buddhalaiseksi. Munkki taas lupasi kääntyä kristityksi, jos Kristus on parempi kuin Buddha. Buddhan ehdoilla nirvanaan pääsyn Pekka totesi vaativan valtavasti meriittejä, eikä sittenkään voi olla varma lopputuloksesta, kun taas kristinuskossa pelastus on valmis lahja.

– Jos nyt sanosin, että lähdetään Tukholman suomalaiseen adventtikirkkoon, te ihmettelisitte. Mehän olemme jo täällä! Kuitenkin, kun kysytään: ”Oletko pelastettu?” moni vastaa: ”Toivon niin, rukoilen, että olisin...”

Miksi emme luota siihen, että se, mitä Jumala lupaa, on totta? Miksi emme lue Sanaa niin kuin se on kirjoitettu? ”Hän on pelastanut meidät pimeyden vallasta ja siirtänyt meidät rakkaan Poikansa valtakuntaan” (Kol. 1:12, 13). Painavien sanojensa palanpainikkeeksi Pekka myös lauloi: ”Niin minä uskon, totisesti uskon...”



Lääkäri Eila Jutila-Janssonin 90-vuotispäivää Nyhyttanissa 7.5.2016 juhli luontokin päivänpaistein, kevätkukin ja linnunlauluin.



Lasse Mellon saattanee bongata Suomen suurimmasta pyöräilytahtumasta (Pirkan Pyöräily) os. www.sportfoto.com/fi-et/lasse+mello

Kiitospäivä à la Eila

7.5.2016 oli juhlasapatti säänkin puolesta: luonto parhaillaan kevään vihreydessä, ja saimme paistatella auringon lämmössä kukkien keskellä. Eila Jutila-Janssonin (90) punaisen tuvan seinävierustat loistivat sinisenä nurmitädykkeistä, joihin vasta auenneet keltaiset vuohenjuuret antoivat sopivan piristeen. Valkovuokkomatot pukivat upeasti hennonvihreät koivikot. Lintukonsertit täydensivät juhlatunnelmaa.

Onnittelijoita kävi tasaiseen tahtiin kartuttaen kukkaloistoa sisälläkin orkideoilla, hortensioilla, ruusuilla ynnä muilla. Tarjoiluna keittiön pöydällä oli voileipäkakkua ja täyte-kakkua juomien kera. Istuimensa sai kukin valita verannalta, olohuoneesta tai ulkoa. Päivän päätteeksi oli vielä illallinen pienemmälle ryhmälle olohuoneen pöydän ääressä.

Näin päiväsankari sai kiitollisin mielin päätökseen viikon aikana valmistelemansa juhlan. Herralle tämä edelleen pirteä vanhus haluaa antaa kiitoksensa: – Adventtitoivossa on hyvä elää, kun on saanut ja edelleenkin saa jättää kaikki huolensa kiitoksen kanssa Jumalalle tietäväksi. Hän ei tule huolien paljoudesta neuvottomaksi, eikä niiden taakka häntä rasita. Näin saamme nauttia sielun lepoa.

Luottamus Jumalan apuun selittää selvästi Eilan kestokyvyn haasteellisissa lääkärin-toimessa ja monissa elämänvaiheissa. Niistä lisää ensi numerossa. – Helena Tanttari

Ray – kuka? †

Tuote, josta amerikkalainen insinööri-ohjelmoija Ray Tomlinson (1941-2016) (luvattoman huonosti) tunnetaan, tuli kehitellyksi sivupuuhana, kun työpaikalla olisi oikeastaan pitänyt tehdä jotain muuta. Tunnuksensa keksintö sai ”yliläämäkamasta”, merkistä, jolla ei ollut juuri muuta käyttöä. Prototyyppi syntyi 1971, tuote alkoi yleistyä 1990-luvulla, ja nykyisin se on itsestäänselvyys globaalissa viestinnässä.

Kyse on sähköpostista ja @-merkistä. Sen ”isää” tuskin kukaan olisi kadulla vastaan tullessa tuntenut. Toisin kuin Steve Jobs/Apple ja Bill Gates/Microsoft, Ray ei rikastunut keksinnöllään. Harva @-käyttäjä on edes kuullut hänestä, vielä harvempi kiittänyt, vaikka sähköpostia lähetetään yli 200 miljardia kpl päivässä.

On toinenkin Isä, jota moni ei tunne, jonka tuotteita käytetään yötä päivää, mutta jota harvoin kiitetään (Room. 1:19-21; Job 22:18). Vielä ehdit: hän elää. 74-vuotias Ray kuoli sydänkohtaukseen 5.3.2016 – SM

(Lähteet: Aamulehti, Aftonbladet; Süddeutsche Zeitung 7.3.2016)

Kesä-heinä-elokuu 2016

Kesäaikaan suomalaisella puolella ei saarnaa, sen sijaan enemmän aikaa raamatuntutkistelulle klo 10.

Paikka: Olof Palmes gata 25, 1. krs, Tukholma.

Tiedustelut: siht. *Tuulikki Hagström* **08-500 81 907**

Seuraa ilmoituksia: *Ruotsinsuomalainen*-lehti, s. 3

Kotisivu: www.ylasali.se

Ruotsinkielinen jumalanpalvelus (katutaso) **klo 11.15.**

Syksyn vierailijoita 2016

17/9 *Timo Vilgats*, 29/10 *Orvo Miettinen*, 26/11 *Sirpa & Juha Nurminen*, mahd. Toivonlinnan kuorolaisia, 3/12 *Armo Kuoppakangas*.

200 000 tekohymyä – käsityönä

Hymypatsaan sanotaan olevan Suomen laajimmalle levinnyt kuvanveistotaiteen tuote. Viimeiset 200 000 kpl on valanut käsityönä pienessä kellariateljeessaan Porvoossa **Riitta Kauranen**. Yli 30 vuotta kahta hymyä, tyttöä ja poikaa. Eikö siihen kyllästy?

”Minulle valamistyö on kuin körttivilsi. Siihen kuuluu aina sama poljento, sama suostuminen ja nöyryminen... Jos olisin valanut satatuhatta pirunpäätä, olisin todennäköisesti aivan erilainen ihminen. Kyllä se vaikuttaa henkiseen tilaan, kun katsoo päivästä toiseen hymyileviä lapsenkasvoja.” Tarkistapa, mitä muuta kannattaa katsella: 2 Kor. 3:18; Hepr. 12:2. – *SM*

”Lapseni luokalla hymypatsaan sai ujo tyttö, joka tulee kaikkien kanssa toimeen, ei kiusaa ja on kaveri kaikille. Jos tuollaiselle lapselle on kateellinen, niin on kyllä itsekkyyks huipussaan... Jos joku on parempi koulussa ja suosituampi kaverien keskuudessa, niin min-käs sille mahtaa. Jokainen lapsi on silti ainutlaatuinen itsensä...”

(Nimim. *Agentti 000, HS*)

Uusikaupunkilainen Julia Lohisto, kaksinkertainen Reilu kaveri -stipendin voittaja, täyttää vielä moninkertaisemmin hymytytön kriteerit – ilman hymypatsastakin.



KUVA: SINIKKA MAKIVIERIKKO

YLÄSALI on Tukholman suomalaisen adventtiseurakunnan yhteyslehti, johon kuka tahansa voi lähettää kirjoituksia. Kunkin jutun sisällöstä vastaa kirjoittaja. Toimituksella on oikeus muokata tekstiä.

Tilaukset & osoitteenmuutokset kirjallisesti tai netissä (Yhteystiedot sivulla 2)

SRK:N VASTAAVA: **0176-124 05**

Eeva-Liisa Vihermä

SIHTEERI: **08-500 81 907**

Tuulikki Hagström

Viimeinen lapiollinen

16 vuotta oli kaivettu. Raja oli jo merkitty: tuohon asti, sitten se loppuu, kaivaminen. Päivän viimeinen lapiollinen. Siitä **Jussi** ja **Kaarina Jauhiaisen** ränniin jämähti 29 gramman *isommuus* (yli 14 g:n kultahippuja nimetään niin). Heräsi into jatkaa etsintää. Lapin kultamailta saadaan noin 20-30 kg kultaa kesästä. Kuutiossa soraa on keskimäärin 0,6 - 0,8 g kultaa.

Paljonko uskon kultaa (keskimäärin) on 1000:ssa ihmissydämessä? Jeesus kysyy: ”Kun Ihmisen Poika tulee, löytääkö hän uskoa maan päältä?” (Luuk. 18:8)? Löytyykö sydämeämme edes *saivaren* (0,6 - 0,9 mm) verran? Tai *täin* (2-4 mm)? *Lutikan* (5-9 mm)? Tai *russakan* (10-14 mm)? Onneksi *henge-tönkin* (0,5 mm) lasketaan. Jeesus käytti mittayksikkönä sinapinsiementä. Lapissa hän olisi käyttänyt noita kullanhuuhtojen hippumittoja. Millit suluissa viittaavat hi-pun kokoon, ei ötökkään. Uskomme laatua kuvaamaan ne kyllä sopivat paremmin kuin kulta. Aika mennä ostoksille? Ilm. 3:17, 18. – *SM*

Lähteet: kultahippu.fi
Aamulehti 24/6 2016

Avsändare: STOCKHOLMS FINSKA
ADVENTKYRKA YLÄSÄLL-lehti
Olof Palmes g. 25, 1 tr, 111 22 Stockholm

Lahjoista parhain

HORISONTTI



KUVA: ARI LAITINEN

Kukka tuo unen ja auringon
aamulla avautunut on.
Väriä, valoa tulvillaan
unikko kertoo Luojastaan.

Kiitosta, iloa meille tuo
kaikki, mitä Jumala luo.
Unikko, kallis ja ilmainen,
häneltä lahjaksi saan sen.

Lahjaa on myös kaikki arvokkain,
mitä jo syntyessäni sain,
vaan armon kukka kun avautuu,
silloin kalpenee kaikki muu.

– Ari Laitinen